

El mismo amor, la misma lluvia

Juan José Campanella, 1999

Jorge i Laura són una parella d'enamorats en conflicte amb ells mateixos i amb el món que els envolta, l'Argentina dels darrers vint anys

La moda argentina

Els darrers anys el cinema argentí ha estat un autèntic *boom* al nostre país. L'any passat van arribar a coincidir al mateix temps a la cartellera una pila de títols argentins, tots ells amb una extraordinària resposta per part del públic: *Nueve Reinas* (2000), *El hijo de la novia* (2001), *Lugares comunes* (2002), *Kamchatka* (2002)... i és que alguna cosa està canviant. D'una banda, s'ha reconegut la qualitat del cinema argentí, que ja existia abans de l'any 2000; seria injust no reconèixer-ho. De l'altra, ens agradaria pensar en un canvi de tendència dels gustos del públic, que es decanta vers títols menys comercials i fantàstics, mentre fuig de la marca californiana per acudir a films amb continguts més humans. Aquesta tendència –amb el públic i també amb els productors– aquí l'ha treballat amb èxit León de Aranoa, i ens ve de l'Argentina amb films que tracten conflictes existencials individuals i propis de la col·lectivitat d'un país descompost com l'Argentina. Alguna cosa passa perquè això es produeixi: cansament d'un determinat tipus de cinema? Segur. Emmirallament petit burgès i empatia

respecte el patiment aliè però proper? Molt més probable.

Sentiments

El mismo amor, la misma lluvia (1999) és anterior a *El hijo de la novia* (2001) tot i que aquí es va estrenar després de la segona i gràcies al seu èxit. Juan José Campanella (Buenos Aires, 1959) construeix una comèdia romàntica, sense que això sigui sinònim de superficialitat. En el món que vivim les paraules sinceres ruboritzen i els sentiments s'amaguen, i en aquesta pel·lícula hi ha molt d'això, de paraules plenes de sentiments. Potser per aquesta mancança nostra creixent ens agraden cada cop més aquestes pel·lícules. Es tracten temes diguem-ne «universals»: la por al compromís, fugir de l'amor, fugir dels altres, por a ser un mateix, por a assolir objectius per als quals s'està capacitat però que suposen apartar-se de moltes coses, por a abandonar la vida gris –però mediocrement segura– que portem, que odiem però que no volem abandonar, i molts altres.

I tot això, que d'entrada semblen tòpics, és teixit per Campanella i Fernando Castets, que tenen una llarga experiència

com a guionistes, i que ja el 1983 havien dut a la televisió aquesta mateixa història. És una història que transcorre durant els darrers vint anys i té com a teló de fons els canvis polítics experimentats per Argentina durant aquestes dues dècades, una evolució inacabada, ara en via morta.

Del desamor i molta pluja

Una altra de les bones noves d'aquesta «eclosió» argentina és la gran quantitat de joves actors argentins que mostren la seva qualitat en aquestes pel·lícules. El paper protagonista a *El mismo amor, la misma lluvia* fou escrit pensant en Ricardo Darín –confirmat ja com un gran actor–, que segons el director era l'únic actor a l'Argentina capaç de resoldre bé la complexitat interpretativa que el personatge conté. La seva parella és l'actriu Soledad Villamil.

Jorge i Laura són una parella d'enamorats en conflicte amb ells mateixos i amb el món que els envolta –res no freqüent–, amb dificultats per relacionar-se i que veuen com les seves vides transcendeixen la seva relació amorosa. Segons el director, la pel·lícula representa a una gran part dels argentins que han hagut de

reestructurar els seus principis segons s'ha anat presentant la realitat. Jorge és un periodista i escriptor de contes per a una revista, emocionalment immadur i incapaç de comprometre's en aquelles coses en les que creia: traïciona a la seva feina els seus companys davant les amenaces d'acomiadament i als seus amics, i tot això desfarà la seva relació de més de vint anys amb Laura. La relació d'ambdós al llarg dels anys serà un estira i arronsa, i els seus conflictes personals i els externs –on hi ha el límit?– acabaran per enfonsar-los. I de l'amor, què en queda? De l'amor de Jorge i Laura només queda allò que podia quedar en un context com aquest, i molta pluja.

Al seu voltant una colla d'actors interpreten papers secundaris que donen comicitat i dramatisme al relat, però sense recrear-se en les grandeses i les misèries humanes.

Alguna cosa més

A *El hijo de la novia* els problemes i traïcions sentimentals prenen un primer

pla davant de la situació del país. A *El mismo amor, la misma lluvia* és l'Argentina dels darrers vint anys la que sembla arrossegar els personatges (els anys de la dictadura, la invasió de les Malvines, l'inici de la democràcia, els anys del *boom* econòmic i la posterior caiguda). Tot plegat determina les actituds i els comportaments. Ambdues pel·lícules constitueixen un díptic sobre la vida social i sentimental d'un país i d'unes persones.

Potser no és un film rodó, però és agradable de veure i es passa una bona estona, tot i que no enganxa com *El hijo de la novia*. És, en definitiva, una pel·lícula simpàtica, fresca i entranyable, que ens farà riure, reflexionar i emocionar-nos al mateix temps.

Va aconseguir el premi Còndor a la millor pel·lícula, actor, actriu, direcció artística, fotografia, guió i actor de repartiment, concedits per l'Associació Argentina de Crítics de Cinema.

Fitxa tècnica

Equip tècnic

Direcció: Juan José Campanella
Guió: Juan José Campanella, Fernando Castets
Producció: Jorge Estrada Mora
Fotografia: Daniel Shulman
Música: Emilio Kauderer
So: Daniel Fainzilber, Víctor Melillo i Daniel Sais
Muntatge: Camilo Antolini
Nacionalitat: Argentina
Any: 1999
Durada: 116 minuts

Equip artístic

Ricardo Darín: Jorge
Soledad Villamil: Laura
Ulises Dumont: Márquez
Eduardo Blanco: Roberto
Alonso De Grazia: Mastronardi
Alicia Zanca: Sonia
Graciela Tenenbaum: Marita
Magela Zanotta: Mauge
Mariana Richaudeau: Leticia
Rodrigo de la Serna: Micky
Alejandro Buzzoni: Sebastián
David Masajnik: Manlio
Celina Zambón: Carola

Filmografia

2003

Luna de Avellaneda

2001

El hijo de la novia

1999

El mismo amor la misma lluvia

1998

Ni el tiro del final

1991

The boy who cried bitch